

FRANTIŠEK HALAS

OSUDY

Bázlivé starostlivé oči
břichatě ztěžklých samic
a každou chvilku
může to být venku

Naše dny čenichaté

Z kouta do kouta budou přenášet
to holé a slepé

Zpozdilé ráno
nevrlé
že nemá kam zavěsit
opozdilého netopýra
žravé myšlenky noční
vyhrnuje tmu

Mění se kulisa

Celý nesvět
jako bys byl někde sám
se ženou
kterou tajně chceš

Znáte to když se setmí
nemoci mít
nepoznat přítělí

Vyrážka očí Čest po pupek
Poslouchají co bude
i narovnané uši listí

Dnešek je celý nesvět

Mění se kulisa

Jsou zase jiné
visící na lásce
hnete jim srdcem
vypadne dítě

Hmatník žen Ne
Ústa Maso po bodnutí

Mění se kulisa

Zvednou se i zplihlé holubice
z dětských náhrobků
spadnou dětské ohlávky
přestane pálení vápna z antických soch
odlévání myšlenek do olova

Zhubne čas
na žebra básní

Té samoty

Je špatně vidět
ve stínu čel nevěstčích
za přežvykování

Chovám však něco křehkého
pln pokušení
to upustit

Tak je to křehké

Mění se kulisa

Cosi milovat
slepě do toho vrazit
někde být
v samotě jablka na stole
pít ryšák podzimu
v ránech vod
večerech kamenů
žebrot po duchu země
zmenšován
zvětšován
slovy

Vrátit se k nepoznání
a vést jen svou

Uvaděčka smrt
přes hlínu pozve
po trávě mrtvých

Však se dočká
Ticho Tma Prach

Úzkostné a soustředěné oči
Hýbe se to

Mění se kulisa

Koho budeš trápit
kdo tě bude trápit
Jsi spoluvník
ty odpadlíku

(A co?)

POTOPA

* * *

Kosti trčí z milovaných knih
dráty z věnců hřbitovných
a toho slova není v nich

Plač na ten svět jek umíš
Nadávej na ten svět jak umíš

Ne toho slova není v nich
a marně hledáš v básnicích
tu kulku k pomstě hladových

Jen val se třetí vlna potopy

* * *

Má slova bdí
jak u nemocných svíce
Má slova bdí
a jdou pak do kostnice

všech mrtvých slov
co bezmocná jsou zcela
Ó mrvo slov
kéž bys nezastřela

svět po potopě
která už vše kácí
verš stopa k stopě
už jen pro legraci

Jak ruce spadlé v bezmocnu
přec ještě verše poslední
Potopo Potopo Už jdu
Bože jen se rozhlédni

Noc

Nad stiskající nohy ženy milující
stiskání naděje v mém srdci je
Svět ve dne schází na příjici
rtuť luny v noci hojí jej

Negativ kapradí když uhlí vyvolává
má země poplité tvá paměť to je
z domečků dětských hlav vychází zase
sláva
do mého nepokoje do mého nepokoje

* * *

Sklenářka smrti oči zasklila
mrtvý však roste dál a celé město kryje
a ruka která zabila
peřinu v noci přes hlavu přetahuje

* * *

Shazovačko korun
Potupnice tiár
Stavitelko kostnic
První sestro Adamova
Věžnice strasti
Rube slova

V rouchu řasnatém v rouchu plném zmaru
prsteny obratlů kol šíje
skvrnitá morem jak v kůži jaguárů
sanita za ní paběrkuje

Kam podíváš se trup a trup
medaile slávy strup a strup

Neřádstvo těla rozpadlého
nechci už rakve ani
Slyš skřípot dřeva štítivého
při zatloukání

Já voják jiné víry
v hříchu po kolena
sazemi svíce píši po nebi
Nechej ta víčka Bože otevřena
pro živé je to potřebí

Dej Luno rtuť pro třaskavinu
chci hodit bombu pod svět
nechci již vidět dítě
v drátech práchnivět

Kříž žebř s poslední příčkou, Kristem, byl ze dřeva
stromu poznání celý, stoupalo se po něm dobře,
příčky spáleny (válkou), vylámany (pýchou), až zbyl
poslední a Bohu bylo líto odejmout jej úplně, nechal
posl. šprušel a nastavil jej synem svým

(Hlad, Potopa, Znamení potopy)